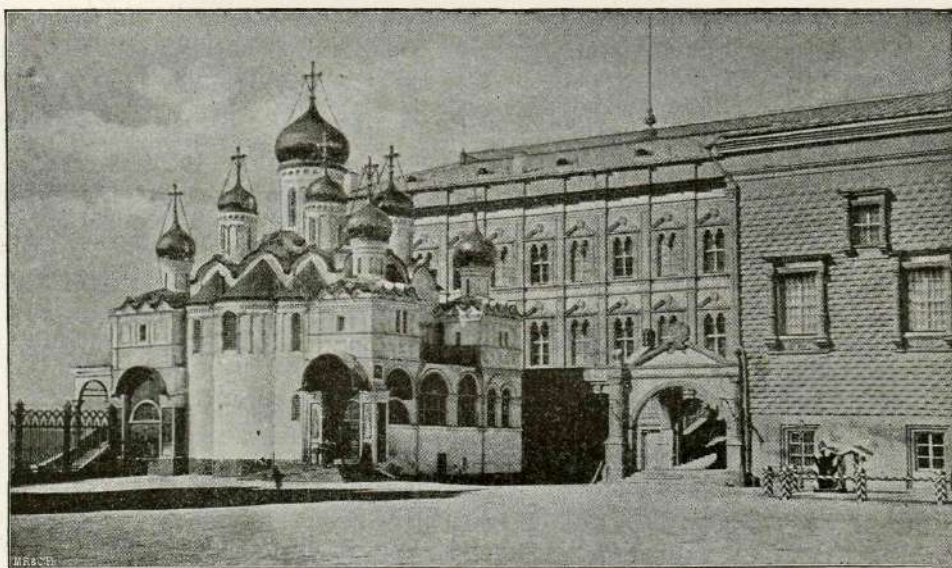

stanú, in da ima že vsak čez glavo dosti dela, ako hoče le dolžnosti stanú vestno opravljati. Kaj ne, o počitnicah mi razložite, ljubi oče, zakaj se gre pri tem nasprotovanju? Oh, tega pa vam ne morem povedati, kako rad bi poznal Gregorčiča, kako rad bi ga videl! Med počitnicami bo na Muljavi, rojstveni vasi Jurčičevi, velika slavnost; morda pride tje tudi Gregorčič? Dragi oče, ali me bode pustili, da pojdem tudi jaz tje? Profesor zgodovine nam zmerom priporoča, da moramo popotovati sedaj v mladosti. V drugem polletju imamo „Vaterlandskunde“. Neke gore tam na Tirolskem se nisem mogel hitro spomniti, pa me je takoj zmerjal, rekoč: „Ko sem bil jaz v vaših letih, obhodil

sem bil že vse planine po Koroškem, Tirolskem, in Gorenje-Avstrijskem peš, o počitnicah: vam pa že samo ime dela preglavico. Kaj je pač lepšega za dijaka nego potovanje, s čimer si širi obzorje in utrjuje v šoli pridobljeno znanje?“ Najhujše pa me zbóde vselej, kadar mi očita, da imam slab spomin. Nekoč nam je pravil, da so s sošolci v četrti šoli stavili, kdo se bo najprej naučil „Krst pri Savici“ iz glave, in da se je on zaprl v sobo in v treh urah ga je znal po besedi. Še tisti dan sem se začel učiti tudi jaz, toda v treh urah nisem znal niti četrtinke. Večkrat sem že slišal, da tisti človek, ki ima lepo, visoko čelo, je vsak zeló nadarjen. In naš gospod profesor je ima. Moje čelo je

Blagoveščenski sobór v Kremlju.

pa tako nizko; zmerom si češem lase nazaj, kakor ste me učili, a čelo se ne razširi nič. V zrcalo se nikdar ne maram pogledati, samo zaradi čela ne. Kako sem žalosten! Pa naj gledam sliko katerega koli slavnega moža, vsak je imel visoko čelo. Že vidim, da bom ostal vedno navaden človek. . . Zlasti dobro zna gospod profesor francosko revolucijo. Nekoč nam je rekel: „Ich bemerke, dass ich die französische Revolution am besten kenne, da ich die drei dicken Bände von Thiers im Orginal durchgelesen habe.“

Pa kako visoko nemščino govori. Vedno ga občudujem. Nikdar ne reče suho: „nein!“ če kdo ne pové prav, ampak: „nicht, dass ich wüsste!“ Pa vkljub temu pripovedujejo, da se

„Dom in svet“ 1896, št. 13.

mu je pri pismeni maturi trda godila. O, koliko vas želim poprašati o počitnicah, ljubi oče! Pri zgodovini nam je le ob kratkem povedal gospod profesor, kako je prišlo do smrti Ludovika XVI. in kraljice Marije Antoinette. Kako rad bi pač zvedel o tej žalostni dóbi! Zanima me Marija Antoinetta, ker je tako plemenito prenašala vse bridkosti, katere so ji prizadeli francoski prekucuhi. Zlasti pa Vas bom prosil, da mi kaj več poveste o nesrečnem kraljeviču Ludoviku XVII., o katerem nam je gospod profesor samo toliko omenil, da so ga, devetletnega dečka, vzeli materi ter izročili surovemu črevljarju Simonu, ki ga je neusmiljeno pretepjal ter napajal z žganjem tako dolgo, da je ubogi kraljevič izgubil um in slednjič umrl.

26